

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Blir du aldri syk du da, doktor?

«Nei, det er heldigvis sjelden», sier jeg og slipper ut nok en febril og hostende pasient. Et halvt døgn senere ligger jeg rett ut under to dyner, hakker tenner og skjønner ikke at den ståltråden som omgir meg er kroppen min. Forestillingen om en robust, sterk og sunn kropp er ikke lenger tilstede. En følelse av avmakt, tap av kontroll og nederlag siger innover meg. En influensa – som ikke engang er en «ordentlig» sykdom – var nok til å vippe meg av pinnen.

Som allmennlege må jeg innrømme at jeg stort sett forholder meg til sykdom som et sett symptomer, noen diagnostiske tester og en eventuell behandling.

Da jeg leste Stein Mehrens dikt «Den syke» ble jeg minnet på at forståelsen av sykdom og samspillet mellom sykdom, kropp og sjel innebærer så mye mer.

Diktet vekker mange spørsmål. Tar vi/jeg meg tid til å se den syke og ikke bare sykdommen?

Tar jeg meg tid til å snakke med den syke om opplevelsen av sykdommen? Hvordan er min egen opplevelse av den syke og hvordan er det blitt slik? Hvilke tanker har jeg om en eventuell fremtidig sykdom som kan ramme meg selv?

Jeg sender stafettpinnen videre til en flott, klok og tydelig kollega i Trondheim, Synnøve Hølmo!

Takk for meg.

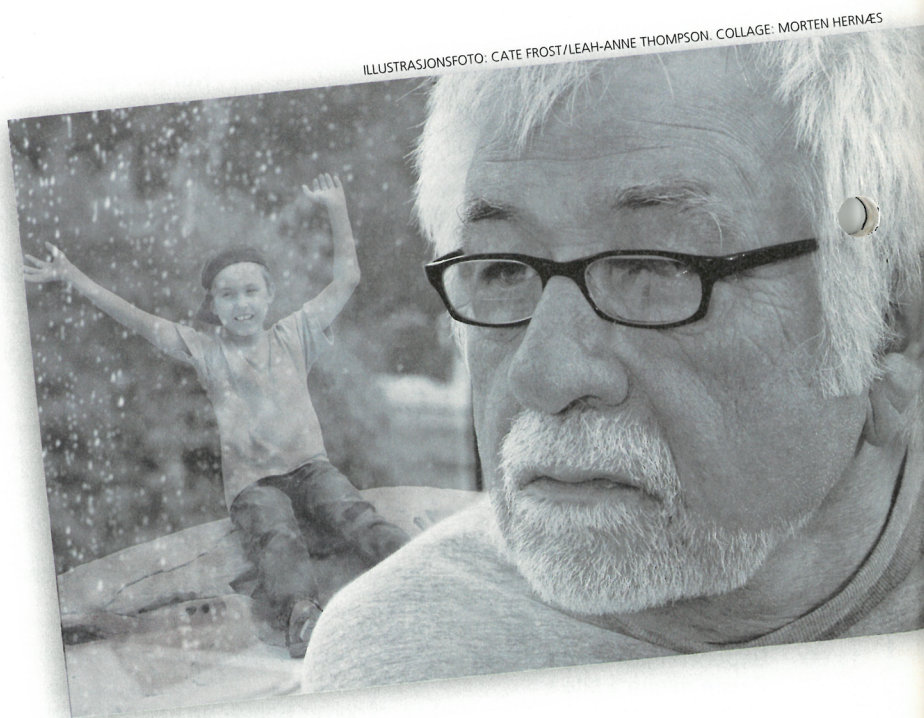
Marte Walstad

Den syke

Vi betrakter sykdom som en fremmed. Selv når vi selv blir rammet, må vi stå som forferdede vitner til vår egen eller våre nærmestes undergang, der den jager våre blinde liv fram i klare bilder som får vårt blod til å gløde

Hver levende celle er bygget for tilfredsstillelse, sansene lagt ut til velvære og henrykkelse
Vi er pålagt lykken, så hvorfor forråder livet det levende i oss
Hvorfor trekker vi slep av sorg over terskelen på veien mot død

Nu, akkurat nu, står du like nær alle dine aldre. Dypt inne i dine svake, svimle, svinnende trekk ser jeg et barns levende ansikt det kommer rett ut av skumringen
Frem fra en underjordisk sol av gress og vann, smiler du mot oss

ILLUSTRASJONSFOTO: CATE FROST/LEAH-ANNE THOMPSON. COLLAGE: MORTEN HERNÆS